

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 16 stycznia 2014 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 ust. 2 i 3 — Prawo stałego pobytu obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności przez tych obywateli

W sprawie C-378/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Zjednoczone Królestwo), postanowieniem z dnia 11 lipca 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 sierpnia 2012 r., w postępowaniu:

Nnamdi Onuekwere

przeciwko

Secretary of State for the Home Department,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 czerwca 2013 r., rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu N. Onuekwerego przez M. Hendersona oraz C. Meredith, barristers, upoważnionych przez D. Furnera, solicitor,
- w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez S. Brighthouse oraz H. Walker, działające w charakterze pełnomocników, wspierane przez R. Palmera, barrister,
- w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka oraz J. Vlácilá, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzega oraz J. Möllera, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

- w imieniu Irlandii przez E. Creedon, działającą w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez G. Palatiella, avvocato dello Stato,
- w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę oraz M. Szpunara, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina oraz C. Tufvesson, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 3 października 2013 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 5, s. 46).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy N. Onuekwerem a Secretary of State for the Home Department (sekretarzem stanu ds. wewnętrznych, zwanym dalej „Secretary of State”) w przedmiocie decyzji odmawiającej wydania N. Onuekweremu karty stałego pobytu jako członkowi rodziny obywatela Unii.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Zgodnie z motywami 17 i 18 dyrektywy 2004/38:
 - „(17) Korzystanie ze stałego pobytu przez obywateli Unii, którzy zdecydowali się osiedlić na stałe w przyjmującym państwie członkowskim, wzmocniłoby poczucie obywatelstwa Unii i stanowi kluczowy element promowania spójności społecznej, która jest jednym z podstawowych celów Unii. Prawo stałego pobytu powinno zatem zostać ustanowione dla wszystkich obywateli Unii i członków ich rodziny, którzy zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie zamieszkiwali w przyjmującym państwie nieprzerwanie przez okres pięciu lat, o ile nie zastosowano wobec nich środka wydalenia.
 - (18) Aby prawo do stałego pobytu stanowiło rzeczywisty mechanizm integracji w społeczeństwie przyjmującego państwa członkowskiego, w którym obywatel Unii zamieszkuje, nie powinno ono podlegać żadnym warunkom od momentu, kiedy zostało przyznane”.
- 4 Artykuł 2 dyrektywy 2004/38, zatytułowany „Definicje”, stanowi:
 - „Do celów niniejszej dyrektywy:
 - 1) »obywatel Unii« oznacza każdą osobę mającą obywatelstwo państwa członkowskiego;

2) »członek rodziny« oznacza:

a) współmałżonka;

[...]

3) »przyjmujące państwo członkowskie« oznacza państwo członkowskie, do którego przybywa obywatel Unii w celu skorzystania z jego/jej prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu”.

5 Artykuł 3 dyrektywy 2004/38, zatytułowany „Beneficjenci”, stanowi w ust. 1:

„Niniejszą dyrektywę stosuje się w odniesieniu do wszystkich obywateli Unii, którzy przemieszczają się do innego państwa członkowskiego lub przebywają w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie, którego są obywatelami, oraz do członków ich rodziny, jak zdefiniowano w art. 2 ust. [pkt] 2, którzy im towarzyszą lub do nich dołączają”.

6 Artykuł 7 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Prawo pobytu przez okres przekraczający trzy miesiące”, ma następujące brzmienie:

„1. Wszyscy obywatele Unii posiadają prawo pobytu na terytorium innego państwa członkowskiego przez okres dłuższy niż trzy miesiące, jeżeli:

a) są pracownikami najemnymi lub osobami pracującymi na własny rachunek w przyjmującym państwie członkowskim; lub

b) posiadają wystarczające zasoby dla siebie i członków ich rodziny, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego w okresie pobytu, oraz są objęci pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w przyjmującym państwie członkowskim; lub

c)

— są zapisani do instytucji prywatnej lub publicznej, uznanej lub finansowanej przez przyjmujące państwo członkowskie na podstawie przepisów prawnych lub praktyki administracyjnej, zasadniczo w celu odbycia studiów, włącznie z kształceniem zawodowym; oraz

— są objęci pełnym ubezpieczeniem zdrowotnym w przyjmującym państwie członkowskim i zapewnią odpowiednią władzę krajową, za pomocą oświadczenia lub innego równoważnego środka według własnego wyboru, że posiadają wystarczające zasoby dla siebie i członków rodziny, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego w okresie ich pobytu; lub

d) są członkami rodziny towarzyszącymi lub dołączającymi do obywatela Unii, który spełnia warunki określone w lit. a), b) lub c).

2. Prawo pobytu przewidziane w ust. 1 rozciąga się na członków rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, towarzyszących lub dołączających do obywatela Unii w przyjmującym państwie członkowskim, o ile tacy obywatele Unii spełniają warunki określone w ust. 1 lit. a), b) lub c).

[...]

4. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. d) i ust. 2 powyżej jedynie współmałżonek, zarejestrowany partner, o którym mowa w art. 2 ust. 2 lit. b), i dzieci pozostające na utrzymaniu mają prawo pobytu jako członkowie rodziny obywatela Unii, który spełnia warunki określone w ust. 1 lit. c) powyżej. Artykuł 3 ust. 2 stosuje się do jego/jej bezpośrednich wstępnych oraz do tych [do bezpośrednich wstępnych] jego/jej współmałżonka lub zarejestrowanego partnera”.

- 7 W rozdziale IV dyrektywy 2004/38, zatytułowanym „Prawo stałego pobytu”, art. 16, zatytułowany z kolei „Zasada ogólna dla obywateli Unii i członków ich rodziny”, stanowi:

„1. Obywatele Unii, którzy legalnie zamieszkują w przyjmującym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres pięciu lat, mają prawo stałego pobytu w tym państwie. Prawo to nie podlega warunkom przewidzianym w rozdziale III.

2. Ustęp 1 stosuje się również do członków rodziny, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich i legalnie zamieszkiwali wraz z obywatelem Unii w przyjmującym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres pięciu lat.

3. Ciągłości pobytu nie naruszają przejściowe okresy nieobecności nieprzekraczające ogółem sześciu miesięcy w roku lub dłuższe okresy nieobecności z powodu obowiązkowej służby wojskowej, lub okres nieobecności obejmujący 12 kolejnych miesięcy z ważnych powodów, na przykład ciąży i porodu, poważnej choroby, studiów, kształcenia zawodowego lub oddelegowania w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim.

4. Po nabyciu prawa stałego pobytu można je utracić jedynie w wyniku nieobecności w przyjmującym państwie członkowskim przez okres przekraczający dwa kolejne lata”.

Prawo Zjednoczonego Królestwa

- 8 Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 [rozporządzenie z 2006 r. w sprawie imigracji (Europejski Obszar Gospodarczy)] dokonuje transpozycji do prawa Zjednoczonego Królestwa przepisów dyrektywy 2004/38.
- 9 Artykuł 15 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Prawo stałego pobytu”, dokonuje transpozycji art. 16 dyrektywy 2004/38.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 10 Nnamdi Onuekwere jest obywatelem nigeryjskim. W dniu 2 grudnia 1999 r. zawarł on związek małżeński z korzystającą z prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu w Wielkiej Brytanii obywatelką Irlandii, z którą ma dwoje dzieci. W dniu 5 września 2000 r. N. Onuekwere jako członek rodziny obywatela Unii otrzymał pozwolenie na pobyt w Zjednoczonym Królestwie o pięcioletnim okresie ważności.
- 11 W dniu 26 czerwca 2000 r. N. Onuekwere został skazany na karę dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na dwa lata, przy czym ten wyrok skazujący nie doprowadził do rzeczywistego pozbawienia wolności zainteresowanego.
- 12 W dniu 16 września 2004 r. N. Onuekwere został ponownie skazany za przestępstwo popełnione w 2003 r. Choć orzeczono wobec niego karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, został on zwolniony w dniu 16 listopada 2005 r. Jednakże Secretary of State decyzją z dnia 18 listopada

2005 r. zarządził wydalenie N. Onuekwerego ze Zjednoczonego Królestwa. Stwierdzono nieważność tej decyzji ze względu na fakt, że N. Onuekwere był małżonkiem obywatelki Unii korzystającej z praw przysługujących jej na podstawie traktatu WE.

- 13 W styczniu 2008 r. N. Onuekwere został ponownie pozbawiony wolności z powodu popełnienia innego przestępstwa. W dniu 8 maja 2008 r. został on skazany na karę dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności. W dniu 6 lutego 2009 r. N. Onuekwere został zwolniony, lecz Secretary of State ponownie zarządził jego wydalenie ze Zjednoczonego Królestwa. W dniu 29 czerwca 2010 r. Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, stwierdził jednakże nieważność decyzji Secretary of State w sprawie wydalenia. Stwierdzając, że prawo stałego pobytu w rozumieniu art. 16 dyrektywy 2004/38 zostało uzyskane tylko przez małżonkę N. Onuekwerego, sąd ten uznał, że szczególne okoliczności związane z sytuacją N. Onuekwerego przeważają nad interesem publicznym przemawiającym za wydaleniem zainteresowanego ze względów porządku publicznego.
- 14 W następstwie N. Onuekwere złożył wniosek o wydanie karty stałego pobytu, który został oddalony przez Secretary of State decyzją z dnia 24 września 2010 r. Choć First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) uznał, że N. Onuekwere przysługuje prawo pobytu, potwierdził jednak brak przysługiwania prawa stałego pobytu zainteresowanemu, który wniósł środek odwoławczy do sądu odsyłającego.
- 15 Sąd ten zauważa, że jeżeli wykluczyć okresy pozbawienia wolności N. Onuekwerego o łącznej długości trzech lat i trzech miesięcy przy obliczaniu okresu jego pobytu w Zjednoczonym Królestwie, długość tego pobytu, choć przerywanego tymi okresami, przekracza pięć lat. Natomiast gdyby wspomniane okresy miały być uwzględnione, pobyt N. Onuekwerego w Zjednoczonym Królestwie wyniósłby dziewięć lat i trzy miesiące w dacie decyzji będącej przedmiotem sporu w postępowaniu głównym i ponad dziesięć lat w dacie złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- 16 W tych okolicznościach Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London, postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:
 - „1) W jakich okolicznościach, o ile w ogóle, okres odbywania kary pozbawienia wolności stanowi legalne zamieszkiwanie dla celów związanych z nabyciem prawa stałego pobytu na mocy art. 16 dyrektywy o obywatelstwie 2004/38?
 - 2) Jeżeli okres odbywania kary pozbawienia wolności nie może być uznany za legalne zamieszkiwanie, to czy osoba, która odbywała karę pozbawienia wolności, jest uprawniona do zsumowania okresów pobytu przed i po odbyciu tej kary dla celów obliczenia pięcioletniego okresu zamieszkiwania wymaganego do nabycia prawa stałego pobytu na mocy dyrektywy 2004/38?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 17 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.

- 18 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 nabycie prawa stałego pobytu przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, zależy w każdym razie od tego, po pierwsze, czy obywatel ten sam spełnia warunki określone w art. 16 ust. 1 tej dyrektywy, i po drugie, czy wspomniani członkowie zamieszkiwali z nim w rozpatrywanym okresie (zob. wyrok z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie C-529/11 Alarape i Tijani, pkt 34) w sposób nieprzerwany.
- 19 W tym względzie obowiązek zamieszkiwania przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, z tym obywatelem w przyjmującym państwie członkowskim w rozpatrywanym okresie pociąga za sobą konieczne i równoczesne istnienie przysługującego im prawa pobytu na podstawie art. 7 ust. 2 dyrektywy 2004/38 jako członkom rodziny towarzyszącym wspomnianemu obywatelowi lub do niego dołączającym, tak że mogą być wzięte pod uwagę wyłącznie okresy pobytu tych członków spełniające warunek przewidziany w jej art. 7 ust. 2 (zob. ww. wyrok w sprawie Alarape i Tijani, pkt 36, 37).
- 20 Zdaniem N. Onuekwerego jako że jego małżonka w chwili nabycia prawa stałego pobytu spełniała warunki wymienione w art. 7 ust. 1 lit. a), b) lub c) dyrektywy 2004/38 przez nieprzerwany okres pięciu lat, on z kolei spełnił warunek przewidziany w art. 7 ust. 2 tej dyrektywy w tym samym okresie swojego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, tak że wspomniany okres powinien być brany pod uwagę dla celów nabycia przez niego prawa stałego pobytu w rozumieniu art. 16 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, i to pomimo okoliczności, że podczas części tego okresu był on pozbawiony wolności.
- 21 Jak podnoszą to wszystkie państwa członkowskie, które przedstawiły uwagi, i Komisja Europejska, tej argumentacji nie można uwzględnić.
- 22 Z samego brzmienia i celu art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 wynika bowiem, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.
- 23 Po pierwsze, jak przypomniano w pkt 18 niniejszego wyroku, nabycie zgodnie z tym art. 16 ust. 2 prawa stałego pobytu przez niektórych członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, zależy w każdym razie nie tylko od tego, czy obywatel ten sam spełnia warunki określone w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38, ale także od tego, czy ci członkowie rodziny zamieszkiwali legalnie w rozpatrywanym okresie w sposób nieprzerwany „wraz z” wymienionym obywatelem, przy czym określenie „wraz z” wzmacnia warunek, zgodnie z którym wspomniani członkowie rodziny powinni towarzyszyć temuż obywatelowi lub do niego dołączać.
- 24 Po drugie, należy przypomnieć, że jak wynika z motywu 17 dyrektywy 2004/38, prawo stałego pobytu stanowi kluczowy element promowania spójności społecznej i zostało przewidziane przez tę dyrektywę w celu wzmocnienia poczucia obywatelstwa Unii, tak że prawodawca Unii uzależnił uzyskanie prawa stałego pobytu na podstawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38 od integracji obywatela Unii w przyjmującym państwie członkowskim (zob. wyrok z dnia 7 października 2010 r. w sprawie C-162/09 Lassal, Zb.Orz. s. I-9217, pkt 32, 37).
- 25 Taka idea integracji, która leży u podstaw nabycia prawa stałego pobytu przewidzianego w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38, nie opiera się tylko na aspektach terytorialnych i czasowych, lecz także na czynnikach natury jakościowej, dotyczących stopnia zintegrowania z przyjmującym państwem członkowskim (zob. wyrok z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawach C-325/09 Dias, Zb.Orz. s. I-6387, pkt 64), w takim stopniu, że podważenie więzi integracyjnej pomiędzy zainteresowaną osobą a przyjmującym państwem członkowskim uzasadnia utratę prawa stałego pobytu nawet poza przypadkiem, o którym mowa w art. 16 ust. 4 dyrektywy 2004/38 (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Dias, 59, 63, 65).

- 26 Orzeczenie przez sąd krajowy bezwarunkowej kary pozbawienia wolności może świadczyć o nieposzanowaniu przez zainteresowaną osobę wartości wyrażonych przez społeczeństwo przyjmującego państwa członkowskiego w jego prawie karnym, tak że wzięcie pod uwagę okresów odbywania kary pozbawienia wolności dla celów nabycia przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, prawa stałego pobytu w rozumieniu art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 w oczywisty sposób byłoby sprzeczne z celem, do którego dąży ta dyrektywa, ustanawiając to prawo pobytu.
- 27 W świetle ogółu powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, iż art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.

W przedmiocie pytania drugiego

- 28 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, przerywają ciągłość pobytu.
- 29 W tym względzie należy stwierdzić, że jak przypomniano w pkt 18 niniejszego wyroku, zgodnie z art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 nabycie prawa stałego pobytu przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, zależy – poza innymi warunkami – od tego, czy wspomniani członkowie zamieszkiwali legalnie z tym obywatelem przez nieprzerwany okres pięciu lat.
- 30 Ten warunek ciągłości legalnego zamieszkiwania odpowiada obowiązkowi integracji, który leży u podstaw nabycia prawa stałego pobytu, wspomnianego w pkt 24 i 25 niniejszego wyroku, i ogólnemu kontekstowi dyrektywy 2004/38, ustanawiającej w odniesieniu do prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim system stopniowy, który – będąc w istocie powtórzeniem etapów i warunków przewidzianych w poprzedzających tę dyrektywę różnych instrumentach prawa Unii oraz orzecznictwie – ostatecznie prowadzi do prawa stałego pobytu (zob. wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawach połączonych C-424/10 i C-425/10 Ziółkowski i Szeja, Zb.Orz. s. I-14051, pkt 38; a także ww. wyrok w sprawie Alarape i Tijani, pkt 46).
- 31 Jak zauważono w pkt 26 niniejszego wyroku, orzeczenie przez sąd krajowy bezwarunkowej kary pozbawienia wolności może świadczyć o nieposzanowaniu przez zainteresowaną osobę wartości wyrażonych przez społeczeństwo przyjmującego państwa członkowskiego w jego prawie karnym, tak że wzięcie pod uwagę okresów odbywania kary pozbawienia wolności dla celów nabycia przez członków rodziny obywatela Unii, którzy nie są obywatelami jednego z państw członkowskich, prawa stałego pobytu w rozumieniu art. 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38 w oczywisty sposób byłoby sprzeczne z celem, do którego dąży ta dyrektywa, ustanawiając to prawo pobytu.
- 32 Wynika z tego, że na pytanie drugie należy odpowiedzieć, iż art. 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, przerywają ciągłość pobytu.

W przedmiocie kosztów

- ³³ Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Artykuł 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.**
- 2) **Artykuł 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, przerywają ciągłość pobytu.**

Podpisy